

ความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปกับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครู 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา

Satisfaction in teaching and learning styles in general education with the management of general education courses that enhance 21st century skills of undergraduate students in 5-year teacher programs in higher education institutions in Songkhla Province

อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์^{1*} และไพศาล ครูกิมโสม (วิสาโล)²

Aphinant sirirattanjitt^{1*} and Phaisan Krukimsom (Wisalo)²

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาสังคมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Lecturer of Social Study Program, Education and Liberal Art Faculty, Hatyai University.

² พระมหา, ดร., อาจารย์ประจำสาขาวิชาศาสนา คณะพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หน่วยวิทยบริการจังหวัดสงขลา

² Lecturer of Religion Program of Buddhist Faculty in Mahachulalongkornrajavidyalaya University: Songkhla Resource Unit.

*Corresponding author, E-mail: aphinant_th@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปกับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครู 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครู 5 ปี ระดับชั้นปีที่ 1-2 ของสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาศึกษาทั่วไป ในปีการศึกษา 2561

ผลการวิจัย พบได้ว่า ความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปกับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครู 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศและมหาวิทยาลัย พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้นด้านชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความพึงพอใจ, หลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป, ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

Abstract

This research is a quantitative research. The objectives are to study in satisfaction in the form of teaching and learning in general education and general education curriculum management to strengthen the skills of the 21st century for undergraduate students in a five-year teacher program in higher education institutions in Songkhla Province. The Sample group was a bachelor's degree student in a 5-year teacher program in grade 1-2 at the Institute of Higher Education Songkhla that were enrolled in general education subjects in the academic year 2018, totaled 333 students from 4 institutes, consisting of Thaksin University: Songkhla Campus, HatYai University, Rajamangala University of Technology Srivijaya and Songkhla Rajabhat University derived from stratified randomness.

The results of the research were the satisfaction in the teaching and learning styles of general education overall is at a high level When compared with personal factors of gender and university Found no difference Except for the year of study Found that the difference was statistically significant at the .01 level.

Keywords: general education, course satisfaction, 21st century skills

บทนำ

วิชาศึกษาทั่วไปมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การสร้างบัณฑิต ส่วนวิชาชีพเป็นเหมือนการสร้างเครื่องมือให้บัณฑิต ซึ่งวิชาศึกษาทั่วไปมีหน้าที่ทำคนให้เป็นบัณฑิตหรือสร้างบัณฑิต มีบทบาทโดยตรงในการพัฒนาคน เพื่อให้บุคคลแต่ละคนเป็นคนที่สมบูรณ์ มีชีวิตที่ดีงามประณีตประเสริฐสมกับความเป็นมนุษย์ หรืออาจจะเรียกว่าเป็นคนเต็มคน มีชีวิตที่มีอิสรภาพและมีความสุข การศึกษามีหน้าที่พัฒนาคนในสองด้าน คือ 1) การพัฒนามนุษย์ให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีชีวิตที่ดีงาม มีความสุข มีอิสรภาพ และ 2) การพัฒนาคนในฐานะที่เป็นทรัพยากรมนุษย์ คือ เป็นทุนที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กล่าวได้ว่าการจัดการศึกษาวิชาศึกษาทั่วไป มีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งการสอนวิชาเฉพาะวิชาชีพควรให้ใช้ผู้เชี่ยวชาญ แต่จะสอนวิชาศึกษาทั่วไป ต้องใช้นักปราชญ์ในการสอนอย่างที่พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต, 2550) ได้ระบุไว้ ซึ่งกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 หรือ Thai Qualifications Framework for Higher Education (TQF: HEd) เป็นเรื่องที่สำคัญที่ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะหมวดวิชาการศึกษาทั่วไปตามโครงสร้างหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานการอุดมศึกษาที่ประกอบด้วยหมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะ และหมวดวิชาเลือกเสรีกำหนดให้จัดการเรียนการสอนรายวิชาในหมวดศึกษาทั่วไป หมายถึง วิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจ ธรรมชาติ ตนเองและผู้อื่น และ สังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาใน

การติดต่อสื่อสารความหมายได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมทั้งของไทยและประชาคมนานาชาติ สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ซึ่งเป้าหมายของกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป ที่เป็นหมวดวิชาที่มีรายวิชาตามจุดหมายของปรัชญาวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งเป็นวิชาที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง เข้าใจ และเห็นคุณค่าของตนเอง สังคม ศิลปวัฒนธรรม และธรรมชาติ ใส่ใจต่อความเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่ง พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณธรรม พร้อมให้ความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และเป็นพลเมืองที่มีคุณค่า ของสังคมไทยและสังคมโลก

วิชาศึกษาทั่วไป มีเจตนารมณ์เพื่อเสริมสร้างความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยให้นักศึกษาได้เรียนรู้รายวิชาต่าง ๆ จนเกิดความซาบซึ้งและสามารถติดตามความก้าวหน้าในสาขาวิชานั้นได้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ซึ่งกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชาหรือลักษณะบูรณาการใด ๆ ก็ได้ โดยผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษาและกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยให้มีหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต (คณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556) โดยวิชาศึกษาทั่วไปเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของหลักสูตรครุ 5 ปี ที่จะต้องพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลต้นแบบ คือ ครู ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เพราะเมื่อครูต้องการให้ศิษย์มีความรู้ความชำนาญในด้านทักษะใด ตัวครูเองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องรู้และเข้าใจในสิ่งนั้นอย่างถ่องแท้ เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดสิ่งนั้นได้ (ไพฑูริย์สินลาร์ตัน, 2556)

การผลิตครูเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและส่งเสริมการผลิตกำลังคนให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลกในศตวรรษที่ 21 และพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 นั้น ครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นผู้แนะนำและทำการเรียนรู้ร่วมกันกับผู้เรียน ด้วยความสำคัญและเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปกับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครุ 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปกับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครุ 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา

การทบทวนวรรณกรรม

หลักการของหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) ระบุขอบเขตหมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมายถึง วิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความสนใจธรรมชาติตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมายที่ดีมีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมของไทย และของนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี สถาบันอุดมศึกษาอาจจัดวิชาศึกษาทั่วไปในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชา หรือลักษณะบูรณาการใดก็ได้ โดยผสมผสานมนุษยศาสตร์ ภาษา และกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ กับคณิตศาสตร์ในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิชาศึกษาทั่วไป

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต, 2550) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของวิชาศึกษาทั่วไปว่ามีจุดหมายอยู่ที่การสร้างบัณฑิต โดยเป้าหมายแท้จริงของวิชาศึกษาทั่วไป คือ การสร้างบัณฑิต หรือสร้างคนให้เป็นบัณฑิต ส่วนวิชาเฉพาะวิชาชีพทั้งหลายเป็นการสร้างเครื่องมือให้แก่บัณฑิต และบอกวิธีที่จะทำให้เขาสามารถใช้เครื่องมือได้ แต่คนใช้เครื่องมือ นั้น จะต้องเป็นคนที่ดี จะได้นำเครื่องมือไปใช้เพื่อสร้างสรรค์ทำให้เกิดประโยชน์สุข แก่ชีวิตและสังคม ไม่ใช่ นำเครื่องมือไปเพียงเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตนด้วยความเห็นแก่ตัว แล้วทำร้ายเบียดเบียนผู้อื่นหรือก่อความเสียหายทำลาย สังคม ตลอดจนมนุษยชาติ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบัน

การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป

อุไรพรรณ เจนวาณิชยานนท์ และคณะ (2554) สรุปแนวคิดในการจัดการศึกษาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป จากเอกสารประกอบการประชุมสัมมนาวิชาการ เรื่องการพัฒนาการจัดการศึกษาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปในสถาบันอุดมศึกษา ไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์รายวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป จัดให้เรียนเพื่อเป็นพื้นฐานของชีวิต ของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียน มีโลกทัศน์กว้างไกล ทั้งด้านความรู้ ความคิด จิตใจ เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม มีความเข้าใจในความเป็นมนุษย์และสิ่งแวดล้อม

2. สมรรถภาพที่คาดหวัง ได้แก่

ก. สมรรถภาพด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ เหตุการณ์โลก แหล่งและวิธีการหาความรู้

ข. สมรรถภาพด้านทักษะ ได้แก่ เทคนิคการติดต่อสื่อสาร วิธีการหาเหตุผล วิธีการแสวงหาความรู้ วิธีการพัฒนาตน การพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนตัดสินใจ การวางตัวให้เหมาะสม

ค. สมรรถภาพด้านคุณลักษณะและเจตคติ ได้แก่ ความมีเหตุผลความอยากรู้อยากเห็น ความมีใจกว้างยอมรับความจริง ความซื่อสัตย์ ความมีใจเป็นกลาง ความยุติธรรม ความมีอุดมคติ การประพฤติดีมีศีลธรรม ความสามารถควบคุมอารมณ์ ความเมตตากรุณา ความกระตือรือร้น

3. รายวิชาที่ควรจัดไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ควรเป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาสมรรถภาพทั้งสามด้าน เช่น วิชาภาษา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม การปกครอง การเมือง กฎหมาย เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์กับสังคม วิทยาศาสตร์กับสิ่งแวดล้อม ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน การใช้ห้องสมุด วิชาการศึกษาค้นคว้า พลาณามัยและอนามัยชุมชน เป็นต้น

4. ข้อเสนอแนะในการจัดการรายวิชาและประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนวิชา ต่าง ๆ ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คือ ควรให้มีความสัมพันธ์กับชีวิตหรือเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน โดยเน้นการอภิปราย การศึกษาค้นคว้านอกเหนือจากการบรรยายเนื้อหาสาระ

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2557) ได้ศึกษารูปแบบการจัดหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของสถาบันอุดมศึกษาของไทย สรุปได้ว่ามี 2 รูปแบบ ได้แก่

1. แบบบังคับร่วม เป็นหลักสูตรที่สถาบันการศึกษา จัดให้ผู้เรียนเหมือนกันหรือ ใกล้เคียงกันทั้งสถาบัน หมายความว่า ผู้เรียนต้องเรียนวิชาศึกษาทั่วไปตามที่ปรากฏในหลักสูตรร่วม ของมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นวิชาเดียวหรือมีวิชาบังคับบูรณาการ โดยจัดหลักสูตรเชิงสหวิทยาการ

2. แบบกระจาย เป็นหลักสูตรบังคับ หมายความว่า ถือเป็นการบังคับให้ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน แต่สามารถเลือกเรียนกระจายกันไปตามแต่ละหลักสูตรหรือคณะกำหนด

อุไรพรรณ เจนวาณิชยานนท์ และคณะ (2554) ให้แนวคิดในการบริหารและจัดการเรียน การสอนวิชาศึกษาทั่วไป ไว้ดังนี้

1. บริหารโดยภาควิชา ภาควิชาที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนเฉพาะ สาขาวิชา เมื่อรับผิดชอบวิชาศึกษาทั่วไปจึงจัดรายวิชาในลักษณะวิชาเบื้องต้นของวิชาเอก และ จัดการเรียนการสอนแบบกระจาย กล่าวคือ คือ คณะวิชาต่าง ๆ จะบังคับให้แต่ละภาควิชากำหนดรายวิชาศึกษาทั่วไปขึ้น ตามลักษณะของวิชาในแต่ละภาควิชาแล้วให้นักศึกษาเลือกเรียนวิชาปรัชญาเบื้องต้น แผนกวิชาปรัชญาในคณะอักษรศาสตร์ เป็นผู้จัดอาจารย์ผู้สอน และมักจะสอนวิชาพื้นฐานทั่วไปเหมือนวิชาชีฟ คือ มุ่งให้รายละเอียดแก่นักศึกษาเหมือนวิชาชีฟ แต่จะได้ผลไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายของวิชาศึกษาทั่วไป

2. บริหารโดยคณะกรรมการวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งการบริหารรูปแบบนี้ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกที่ดำเนินการในลักษณะนี้ โดยเชื่อว่าจะบรรลุจุดมุ่งหมายของวิชาพื้นฐานทั่วไปได้

3. บริหารโดยหน่วยงานอิสระ โดยการบริหารรูปแบบนี้ จะทำให้บรรลุเป้าหมายของวิชาศึกษาทั่วไปอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2557) ได้เสนอแนวทางในการบริหารจัดการและการจัดการเรียน การสอนวิชาศึกษาทั่วไป เพื่อเตรียมคนสู่สังคม ว่า ต้องให้ความสำคัญกับวิชาศึกษาทั่วไป สอนให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ได้ กำหนดคุณลักษณะบัณฑิตให้ชัดเจน เน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง และให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปอย่างต่อเนื่อง

ส่วนคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2556) ระบุว่าวิชาศึกษาทั่วไป มีเจตนารมณ์เพื่อเสริมสร้างความ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยให้นักศึกษาได้เรียนรู้รายวิชาต่าง ๆ จนเกิดความซาบซึ้งและสามารถติดตาม ความก้าวหน้าในสาขาวิชานั้นได้ด้วยตนเอง ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตร โดยกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชาหรือ ลักษณะบูรณาการใด ๆ ก็ได้ โดยผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษาและกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ตามรูปแบบสากล ใน งานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาในสามรูปแบบ ประกอบด้วยรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและ จิตพิสัย ซึ่งนำเสนอไว้พอสังเขป

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย

ทศนา แคมมณี (2551) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย ว่าเป็น รูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ซึ่งเนื้อหาสาระ อาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด ซึ่งมีหลายรูปแบบแต่ขอเสนอ เพียง 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของ กานเย และรูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะพิสัย

ทศนา แคมมณี (2551) รูปแบบการเรียนการสอนในหมวดนี้ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียน ในด้านการปฏิบัติการกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ ซึ่งจะนำเสนอในที่นี้ มี 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์วี่ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งรูปแบบการ สอนแบบเน้นทักษะพิสัยตาม 3 รูปแบบจะเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือ การประสานงาน ของกล้ามเนื้อ โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก จาก การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อใหญ่ไปจนถึงกล้ามเนื้อย่อย ด้วยวิธีการเลียนแบบ การลงมือกระทำตามคำสั่ง การกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ การแสดงออกและการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งการฝึกทักษะย่อย เชื่อมโยงไปเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการทำงานได้ดีและรวดเร็ว

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย

ทศนา แคมมณี (2551) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากแก่การพัฒนาหรือปลูกฝัง การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่เพียงช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มักไม่เพียงพอต่อการ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีได้ จำเป็นต้องอาศัยหลักการและวิธีการอื่น ๆ เพิ่มเติม รูปแบบที่นำมาเสนอ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาจิตพิสัยของบลูม รูปแบบการเรียนการสอนโดย

การซ้กค้ำน รูปแบบการเรเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับ ความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้อื่น รวมทั้งมีความเข้าใจในตนเองมากขึ้น

หลักสูตรครุ 5 ปี

เนื่องจากหลักสูตรครุ 5 ปี ได้เริ่มต้นบังคับใช้ในปีการศึกษา 2547-2531 และได้เปลี่ยนแปลงเป็น หลักสูตรครุ 4 ปี ในปี 2562 ในส่วนของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยอยู่ในช่วงหลักสูตรครุ 5 ปี ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายของหลักสูตรเก่า ก่อนปรับเปลี่ยนเป็นหลักสูตรใหม่แบบหลักสูตรครุ 4 ปี ตามนโยบายรัฐ แต่ความสำคัญของหลักสูตรครุ 5 ปี กระทรวงศึกษาธิการ (2554) ระบุว่า หลักสูตรครุ หรือสาขาครุศาสตร์ /ศึกษาศาสตร์ เป็นศาสตร์เกี่ยวกับศิลปะและจิตวิทยาการสอนหรือการจัดการเรียนรู้ การผลิตครูใหม่หรือ การเตรียมครู และบุคลากรทางการศึกษาก่อนประจำการ รวมทั้งการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ประจำการ สำหรับการศึกษาระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยหรือการเรียนรู้ ที่ ไม่เป็นทางการ การจัดการศึกษาในสาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วยวิชาครูและวิชาเอกที่จะ สอน ทั้งในด้านมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จึงมีลักษณะ เป็นสหวิทยาการ ซึ่งเชื่อมโยงและบูรณาการกับสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เพื่อพัฒนา คนทั้งในวัยเรียนและนอวัยเรียนให้มีคุณภาพ สามารถพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมให้มี การพัฒนาที่ยั่งยืน

การประเมินหลักสูตรตามรูปแบบชิปปี้

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1968) ได้นำเสนอแนวคิดการประเมินรูปแบบชิปปี้ (CIPP Model) มาประยุกต์ใช้ในการประเมินหลักสูตร ได้แบ่งประเด็นการประเมินผลเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 การประเมินด้านบริบทหรือสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation: C) เป็นการ ประเมินให้ได้ข้อมูลสำคัญ เพื่อช่วยในการกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ความเป็นไปได้ของหลักสูตร เป็นการตรวจสอบว่าหลักสูตรที่จะทำสนองปัญหาหรือความต้องการจำเป็นที่แท้จริงหรือไม่ วัตถุประสงค์ ของหลักสูตรชัดเจน เหมาะสม สอดคล้องกับนโยบายขององค์การ หรือ นโยบายหน่วยเหนือหรือไม่เป็น หลักสูตรที่มีความเป็นไปได้ในแง่ของโอกาสที่จะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ หรือไม่ เป็นต้น โดยการประเมินสภาวะแวดล้อม จะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่อง โครงการควรจะทำในสภาพแวดล้อมใด ต้องการจะบรรลุเป้าหมายอะไร หรือต้องการบรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะอะไร เป็นต้น

ด้านที่ 2 การประเมินปัจจัยเบื้องต้นหรือปัจจัยป้อน (Input Evaluation: I) เป็นการประเมินเพื่อ พิจารณาถึง ความเป็นไปได้ของหลักสูตร ความเหมาะสม และความพอเพียงของทรัพยากรที่จะใช้ในการ ดำเนินหลักสูตร เช่น งบประมาณ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ เวลา รวมทั้งเทคโนโลยีและแผนการดำเนินงาน เป็นต้น โดยการประเมินผลแบบนี้จะทำโดยใช้ เอกสารหรืองานวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว หรือใช้วิธีการวิจัยนำ ร่องเชิงทดลอง (Pilot Experimental Project) ตลอดจนอาจให้ผู้เชี่ยวชาญ มาทำงานให้ อย่างไรก็ตาม การประเมินผลนี้จะต้องสำรวจสิ่งที่มีอยู่เดิมก่อนว่ามีอะไรบ้าง และตัดสินใจว่าจะใช้วิธีการใด ใช้แผนการ ดำเนินงานแบบไหน และต้องใช้ทรัพยากรจากภายนอก หรือไม่

ด้านที่ 3 การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation : P) เป็นการประเมินระหว่างการทำดำเนินงานหลักสูตร เพื่อหาข้อบกพร่องของการดำเนินโครงการ ที่จะใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนา แก้ไขปรับปรุง ให้การดำเนินการช่วงต่อไปมีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นการตรวจสอบกิจกรรม เวลาทรัพยากรที่ใช้ในหลักสูตร ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชนในหลักสูตร โดยมีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานทุกขั้นตอน การประเมินกระบวนการนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการค้นหาจุดเด่น หรือจุดแข็ง (Strengths) และจุดด้อย (Weakness) ของนโยบาย/แผนงาน/หลักสูตร มักจะไม่สามารถศึกษาได้ภายหลังจากสิ้นสุดหลักสูตรแล้ว โดยการประเมินกระบวนการ จะมีบทบาทสำคัญในเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นระยะ เพื่อการตรวจสอบการดำเนินการของหลักสูตรโดยทั่วไป และการประเมินกระบวนการมีจุดมุ่งหมาย คือ เพื่อการหาข้อบกพร่องของหลักสูตร ในระหว่างที่มีการปฏิบัติการ หรือการดำเนินงานตามแผนนั้น เพื่อหาข้อมูลต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานของหลักสูตรและเพื่อการเก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการดำเนินงานของหลักสูตร

ด้านที่ 4 การประเมินผลผลิต (Product Evaluation : P) เป็นการประเมินเพื่อเปรียบเทียบผลผลิตที่เกิดขึ้น กับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร หรือความต้องการ/เป้าหมายที่กำหนดไว้ รวมทั้งการพิจารณาในประเด็นของการยุบ เลิก ขยาย หรือปรับเปลี่ยนโครงการและการประเมินผล เรื่องผลกระทบและผลลัพธ์ของหลักสูตร โดยอาศัยข้อมูลจากการประเมินสถานะแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้นและกระบวนการร่วมด้วย จะเห็นได้ว่า การประเมินแบบ CIPP เป็นการประเมินที่ครอบคลุมองค์ประกอบของระบบทั้งหมดผู้ประเมินจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินที่ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน กำหนดประเด็นของตัวแปรหรือตัวชี้วัด กำหนดแหล่งข้อมูลผู้ให้ข้อมูล กำหนดเครื่องมือการประเมิน วิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล กำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล และเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

วิจารณ์ พานิช (2555) กล่าวถึงความสำคัญของทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ไว้ว่า การศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นการเตรียมคนไปเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว รุนแรง พลิกผัน และคาดไม่ถึงคนยุคใหม่ จึงต้องมีทักษะที่สูงในการเรียนรู้และปรับตัว ครูเพื่อศิษย์ ต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะของการเรียนรู้ด้วย และในขณะเดียวกัน จะต้องมีความสามารถในการทำหน้าที่ครูในศตวรรษที่ 21 ซึ่งไม่เหมือนกับการทำหน้าที่ครูในศตวรรษที่ 20 หรือ ศตวรรษที่ 19

สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ (2556) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ว่า วรรณกรรม ด้านการศึกษาร่วมสมัยชี้ไปในทิศทางเดียวกันว่า ทักษะและความรู้ที่จำเป็นต่อการเป็นพลเมืองและการทำงานในศตวรรษที่ 21 นั้น ค่อนข้างแตกต่างจากศตวรรษที่ 20 บางทักษะแม้จะมีลักษณะถาวร เสมือนมีความสำคัญมาในทุกยุคทุกสมัย ไม่ใช่เฉพาะในศตวรรษที่ 21 เช่น ทักษะ 4C คือ ความคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสาร และการทำงานเป็นทีม แต่ทักษะเหล่านี้เปลี่ยนแปลงในโลกยุคดิจิทัล รวมถึงทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นสิ่งที่ต้องมีมากกว่าน่าจะมี

ในขณะที่บางทักษะถือเป็นทักษะชุดใหม่ ที่จำเป็นในบริบทของศตวรรษใหม่ เช่น ทักษะด้านสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งส่งผลกระทบต่อรูปแบบความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การเมืองสังคมและวัฒนธรรม

นันทวัน จันทร์กลั่น (2557) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ว่า ความสำคัญและแนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่งผลให้การจัดการศึกษาทุกระดับ เน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง จึงจำเป็นต้องบูรณาการทั้งด้านศาสตร์ต่าง ๆ และบูรณาการการเรียน ในห้องเรียนและชีวิตจริง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักศึกษาปริญญาตรีในหลักสูตรครู 5 ปี ระดับชั้นปีที่ 1-2 ของสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาศึกษาทั่วไป ในปีการศึกษา 2561 รวม 1,675 คน จำนวน 4 สถาบัน ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 65 คน มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำนวน 284 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 243 คน และมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 493 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 พฤษภาคม 2561)

ส่วนกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครู 5 ปี ระดับชั้นปีที่ 1-2 ของสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาศึกษาทั่วไป ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 333 คน จาก 4 สถาบัน ประกอบด้วย มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น ซึ่งคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ความคลาดเคลื่อนบวกกลับไม่เกิน 5% ตามสูตรการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamané, 1973)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามสำหรับการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ที่เสริมสร้างทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 โดยแบ่งแบบสอบถามเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสำรวจรายการ โดยมีรายละเอียดของข้อมูลจำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยข้อมูลเพศ สถาบันที่สังกัด สาขาวิชาที่กำลังศึกษา และชั้นปี จำนวน 4 ข้อ ตอนที่ 2 ความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ครอบคลุมลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่สร้างความรู้ พัฒนาทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และตอนที่ 3 ความพึงพอใจต่อการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งใช้แนวคิดการประเมินหลักสูตรรูปแบบชิปปี้ เป็นกรอบแนวคิดในการสร้างข้อคำถามวัดความพึงพอใจ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .91

3. ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยแบบสอบถามจากนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 333 คน ระหว่างเดือน กรกฎาคม-ตุลาคม พุทธศักราช 2561

4. ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป กับการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป

ผลการวิจัย

ความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป และการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านก็อยู่ในระดับมาก ดังแสดงในตาราง 1-2

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอน วิชาศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ภาพรวมและจำแนกตามรายด้าน

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน วิชาศึกษาทั่วไป	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านการเรียนการสอนที่พัฒนาพุทธิพิสัย	3.96	0.53	มาก
ด้านการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะพิสัย	3.89	0.55	มาก
ด้านการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาจิตพิสัย	3.54	0.64	มาก
รวม	3.83	0.47	มาก

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจ ต่อการบริหารจัดการหลักสูตรวิชา ศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ภาพรวมและจำแนกรายด้าน

การบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านบริบท	3.92	0.55	มาก
ด้านปัจจัยนำเข้า	3.52	0.51	มาก
ด้านกระบวนการ	3.57	0.51	มาก
ด้านผลผลิต	3.75	0.61	มาก
รวม	3.69	0.41	มาก

ส่วนการเปรียบเทียบความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป และการ บริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ มหาวิทยาลัยและชั้นปีที่ศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันในด้านเพศ และมหาวิทยาลัย ยกเว้นด้านชั้นปีที่ศึกษา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลและอภิปรายผล

อภิปรายผลการวิจัย ข้อที่ 1 ระดับความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษา ทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครุ 5 ปีในสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา ตามปัจจัยส่วนบุคคล จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ระดับความพึงพอใจในรูปแบบการ จัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 อยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อ พิจารณาเป็นรายด้านของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งเป็นความรู้สึกประทับใจต่อ การจัดการเรียนการสอนเพื่อการสร้างพุทธิพิสัย การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะพิสัย และ การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาจิตพิสัยที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีความหลากหลาย

ในการจัดการเรียนการสอนที่แต่ละสถาบันอุดมศึกษาได้ดำเนินการตามบริบทของตนเอง โดยผลการศึกษาในข้อนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย บุญสุน (2555) ที่พบว่า ด้านเนื้อหาการเรียน นิสิตให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อการที่ผู้สอนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาจากบทเรียนไปแหล่งอื่น ๆ ได้ดี และที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตสามารถ เสนอแนะในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะทำให้นิสิตมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนหนังสือ และในด้านการเรียนการสอน นิสิตให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อการที่ผู้สอนมีรูปแบบการกระตุ้นความสนใจของนิสิตเป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้สอนยังมีการจัดเตรียมกระบวนการเรียนการสอนการจัดห้องเรียนการเตรียมความรู้ ใช้ตำราประกอบการเรียน และมีทักษะในการสอนแบบต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา และสอดคล้องกับงานวิจัยของปัทมาสน์ บุญทรง (2555) ที่พบว่า นักศึกษา มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมและรายด้าน ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยรวมด้านวิธีสอน ด้านอาคารสถานที่ สื่อและอุปกรณ์การสอนแตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย ข้อที่ 2 ระดับความพึงพอใจต่อการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครุ 5 ปีในสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความพึงพอใจต่อการบริหารจัดการหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป ที่สร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรครุ 5 ปี ในสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป ที่จัดการเรียนการสอน ให้แก่นักศึกษาหลักสูตรครุ 5 ปี ในแต่ละสถาบันอุดมศึกษา มีประสิทธิภาพ เพราะผู้สอนใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย และเป็นไปตามบริบทของสถาบันที่มีเครื่องมือ สื่อประกอบการเรียนการสอน ทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งจากการประเมินผลด้วยรูปแบบชิปปี้ ทั้งด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการและด้านผลผลิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมลฑา เมืองทรัพย์ (2557) ที่พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากทุกข้อ และสัมพันธ์กับงานวิจัยของพัชรา บุญมาน่า และสมควร ทรัพย์บำรุง (2553) ที่พบว่า การประเมินหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ด้านบริบท ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และ ด้านผลผลิต มีความพึงพอใจในระดับมาก

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ที่สนับสนุนทุนโครงการวิจัยนี้ และขอขอบคุณนักศึกษาหลักสูตรครุ 5 ปี จากมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยทักษิณ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี). สืบค้นจาก www.mua.go.th/users/tqf-hed/news/.../education5year_m1.pdf.
- คณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2556). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทวัน จันทร์กลิน. (2557). การศึกษาปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการคุณภาพในการพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โรงเรียนบ้านเนินมะปราง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษเขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ปัทมาสน์ บุญทรง. (2555). การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป ของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา. ปริญญานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิตสาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรา บุญมานำ และสมควร ทรัพย์บำรุง. (2553). การประเมินหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ปอ. ปยุตโต). (2550). การศึกษาทั่วไปเพื่อสร้างบัณฑิต. สืบค้นจาก http://www.watnyanaves.net/uploads/File/books/pdf/general_education_for_building_scholars.pdf.
- ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. (2556). การศึกษาไทย 4.0: การศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลผลิตภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2557). แนวทางจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. ออนไลน์จาก <https://webs.rmutl.ac.th/assets/upload/files>. สืบค้นเมื่อ [18 เมษายน 2564].
- มลทา เมืองทรัพย์. (พฤษภาคม-สิงหาคม, 2016). ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *SDU Res: Journal*. 12 (2): 127-142.
- วิจารณ์ พานิช . (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้ เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์และคณะ. (2556). ข้อเสนอเพื่อการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อสร้างความรับผิดชอบ (accountability). ในงานเสวนาสาธารณะที่ดิอาร์ไอวันที่ 20 มีนาคม 2556. สืบค้นจาก <http://tdri.or.th/priority-research/educational-reform-accountability>.

สมชาย บุญสุน. (2555). ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. (2552). *กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ*
พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

อุไรพรรณ เจนวาณิชยานนท์และคณะ. (2554, มกราคม-มิถุนายน). การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพและ
แนวปฏิบัติที่ดีของทักษะการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา. *วารสาร มจร.วิชาการ*. 14 (28): 109-126.

Stufflebeam, D. L. (1968). *Evaluation as Enlightenment for Decision – Making*. Ohio: Ohio
State University Evaluation Center.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory*. 3rd Ed. New York: Harper and Row
Publication.